

عنوان مقاله:

سمبولیسم (نمادگرایی) در ادبیات فارسی

محل انتشار:

دومین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم انسانی و مطالعات اجتماعی ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

سکینه خانزاده طول لات - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

اگر بخواهیم شعر معاصر فارسی را به جریان های مشخص و متمایز از هم تقسیم کنیم، یکی از مهمترین این جریان ها، جریان سمبولیسم خواهد بود. نیمایوشیج، بنیانگذار و نماینده واقعی این جریان شعری است و شعر «ققنوس» او نخستین تجربه از این دست در شعر معاصر فارسی است. پس از نیما باید از شاعرانی چون شاملو، اخوان، فروغ، کسرائی، شاهرودی، آتشی آزاد، خوبی و شفیعی کدکنی یاد کرد که در دهه های سی و چهل از قرن حاضر این جریان را به اوج خود رساندند. جامعه گرایی و نمادگرایی دو ویژگی اساسی اشعار در این جریان است. شاعران این جریان با زبانی سمبلیک و تأویل بردار، مسایل سیاسی - اجتماعی زمانه خویش را در شعر منعکس می کنند. شعر در این جریان، شعری است متعهدانه و ملتزم. همچنین ویژگی مهم دیگر این جریان، در کنار دو عنصر عاطفه و تخیل، بر اندیشه و تفکر نیز تأکید بسیار می شود. به کارگیری زبان و واژگان و شیوه بیان حماسی نیز از ویژگی های دیگر این جریان شعری است.

کلمات کلیدی:

نماد، مکتب، سمبولیسم، شعر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/534859>

